

Bonaventura Duda – Ja Bogu povjerih svoj štap

Autor Administrator

Ako se kojim slučajem nađete na ovim stranicama, neka vam ovaj izbor iz knjižice dragog Božjeg čovjeka Bonaventure Duda, knjižice volumenom male, ali prepune pravih bisera poezije i dubokih misli velikana kroz ljudsku povijest, bude poklon za ove velike dane. "Možda će vam prosvijetliti dušu, osvjetliti put, utješiti..."; I ohrabriti za izbor provjerenih opcija i vrijednosti. U ovo vrijeme relativiziranja svega i svačega u kome se otrov nudi kao eliksir, posve bizarno i neprirodno kao poželjno, u kome je i najboljima teško ostati postojan i uspravan, ima li išta potrebnije i korisnije. To je njegova želja. A i naša.

Riječi tebi čitatelju (iz predgovora)

(...) Ako

zaželite, možete me uzeti kao svoga suputnika kad posjećujete grob koje drage osobe. Možda će vam se koja od ovih stranica svidjeti. Možda će vas utješiti u boli za vašim dragim bićem, za vašima dragima. Možda će vam prosvijetliti dušu, osvjetliti vama put nadalje. To mi je jedina želja zbog koje "izdajem", predaju vam moje misli i molitve(...) Bonaventura Duda

Ja Bogu povjerih svoj štap

Vjaèeslav
Ivanov Ivanoviè

Ja Bogu
povjerih svoj štap

I ne gatam
ni o èemu svom

On Sam
neka bira trag

Kako me
dovesti u svoj dom.

A gdje je
taj dom – svima skriveno;

Daleko li
on, - zatajeno;

Što u njem
ostavih – zaboravljeno,

Al opet bi
otkriveno.

Kada, od
èara zemnih izlijeèen,

Tu æu se
vratiti licem,

Gdje –
srce zna – bit æu primljen

Na doèek
mi spremnim Ocem.

Preveo: Đuro Kokša

Dan vječnosti

Hendrik
Willem von Loon

Daleko
gore na sjeveru,

u zemlji
Svithojd

nalazi se
greben.

Stotinu je
milja visok

i stotinu
milja širok.

Jedanput
svakih tisuću godina

doleti
onamo ptičica

i brusi
kljun o kamen.

Kada je
èitav greben izbrušen

i sravnjen
s licem zemlje,

prošao je
jedan jedini

DAN
VJEËNOSTI.

Povjest èovjeèanstva

Hoæu li i ja u raj?

Bonaventura
Æuk

Hoæu li i
ja u raj?

Htio bih,
al` sve se bojim.

Jer tamo
æe biti slava i sjaj,

a ja nisko
stojim.

Veæ ako
imaš gdjekoji kutiæ,

I to je
dosta za me:

Stisnut æu
tamo se suhi ko prutiæ,

usko je
moje rame.

Nikome
neæu praviti sjene,

Bez bude
bi to bilo.

Gospode,
ne zaboravi mene,

ako ti je
milo.

Ako to
nije milo prisuæe

Takova
odrpanca,

Pusti da
bar na vratima kuæe

Èekam kog

tvoga znanca

Pa da ga molim da za me moli.

Ako se ni
to ne da,

Ja æu
svejedno èekati doli,

Veæ poradi
reda.

Pa kada
uðu, kojim je dato,

I mjesta
biti neæe:

Nebo je
malo, al' ništa za to –

Srce je
tvoje veæe.

(O pjesniku:...I duboko me smiri
pjesma, možda jedina, mog nekada učitelja, velikog filozofa i teologa, a mlad
je umro – kao Isus, u 33. godini života. Bio je to franjevac, Bonaventura Āuk
(+1941.) Po njemu su mi naddjenuli ime(...) Bonaventura Duda)

Dar u dan smrti

Rabindranath
Tagore

U dan kada
smrt pokuca na tvoja vrata,

kakvim æš
je darom darivati?

Oh ja æu
pred svoga gosta

iznijeti
punu posudu svoga života-

nipošto
neæu dopustiti da ode

praznih ruku

Svu slatku
berbu jesenjih dana i ljetnih noæi,

sve
dobitke i pabirke mog radinog živovanja

stavit æu
preda nj pri koncu svojih dana

kad smrt
pokuca na moja vrata.

Prevela: Vesna Krmpotiaë

Biti mi daj!

Bonaventura
Duda

Oduvijek
sam volio mjeseèinu.

U njoj se
sve stvari èine

u isto
vrijeme da jesu

i kao da
nisu.

I sebi sam
tako izgledam:

da jesam

i kao da
nisam.

I kad
mislim da jesam,

skoro da
želim da nisam,

Jer – jao!
– ja koji jesam

više sam
onaj koji nisam.

I moglo bi
biti da k Bogu dođem

kao da
jesam,

a on æe mi
reæi da nisam

A tada –

bolje bi
bilo

da nije me
bilo.

A kada
mislim da nisam,

bude mi
žao,

jer volim
da jesam.

O kako je
dobro: biti!

To možda i

ne znam pravo,

veæ samo
slutim

kako je
dobro: Biti!

Jer –

i ovo malo
što jesam

dok nisam,

kako je
lijepo biti.

O Ti koji
jesi

i nikad
nisi!

O daj mi,
Dobri,

biti mi
daj!

Da jesam i
samo jesam!

Vjeèno i
zauvijek jesam – u Tebi!

O ti koji
jesi:

Biti mi
daj!

Pjesma stvorova

Sveti
Franjo Asiški, XIII. Stoljeæe

Hvaljen
budi, Gospodine moj,

sa svim
stvorenjima svojim,

napose s
bratom gospodinom Suncem.

Od njega
nam dolazi dan,

I svojim
nas zrakama grije.

Ono je lijepo
i sjajne je svjetlosti puno,

slika je,
Svevišnji, tvoga božanskog sjaja (...)

Hvaljen
budi, Gospodine moj,

po sestri
i majci nam Zemlji.

Ona nas

hrani i nosi,

slatke nam
plodove, cvijeće i aromo

i bilje
donosi.

Hvaljen
budi, Gospodine moj,

po onima
koji opraćaju iz ljubavi tvoje

i podnose
rado bijede života.

Blaženi
koji sve podnose s mirom,

jer æ ih
vjeènom okruniti krunom.

Hvaljen
budi, Gospodine moj,

po sestri
nam tjelesnoj Smrti

kojoj
nijedan smrtnik umaæi neæe.

Jao onima
koji u smrtnom umiru grijehu.

A blaæeni

koje ti
naðeš po volji presvetoj svojoj,

jer druga
im smrt nauditi neæe.

Za „zbogom“ ovome svijetu

Papa Pavao VI

Naš;
„zbogom“ treba izraziti velik i jednostavan èin priznanja i zahvalnosti. Unatoè
svih svojih muka, svojih tamnih misterija, svojih trpljenja, svoje kobne
prolaznosti – ovaj je smrtni život nešto vrlo lijepo, neko trajno i dirljivo
èudo. Događaj što zaslužuje radosnu i slavnu pjesmu – život, život èovjekov!

Nije manje
vrijedno radosnog divljenja sve što okružuje èovjekov put.

Ovaj
golemi svijet, misteriozan, velièanstven, ovaj svemir pun tisuæu tisuæa sila,
zakona, ljepota, dubina – koje li oèaravajuæe slike!

Koje li
neizmjerne i rasipne darežljivosti!

Kad tako
unatrag gledamo, zahvaæa nas žalost što se nismo dosta divili tom prizoru, što
nismo promatrali koliko zaslužuju èuda prirode, iznenađujuæa bogatstva
makrokozma i mikrokozma (...)

Treba da

bar u ovaj posljednji èas priznam ovaj svijet „što je stvoren po njemu“, po Kristu, uistinu je èudesan.

Da,

pozdravljam te i pjevam ti u ovaj posljednji èas s velikim divljenjem i zahvalnošæu.

Sve je
dar.

Iza

života, iza prirode, iza svemira stoji Mudrost. Štoviše, mogu reæi i doista kaŹem u ovom svijetlom oproštaju – jer si nam ti to objavio, Gospodine – iza svega stoji ljubav. Slika ovoga svijeta spada u naum, danas još uvijek u veæem dijelu neotkriven – u naum Boga Stvoritelja koga zovemo: „Oèe naš koji jesi na nebesima!“

Hvala ti,
Bože! Slava ti, Oèe!

Dok bacam
ovaj posljednji pogled, svjestan sam da
je ovaj èarobni i misteriozni ures samo odraz prve i jedine Svjetlosti. To je
prirodna objava izvanredna bogatstva i ljepote. Ona nam služi kao uvod,
predigra, predokus, poziv da gledamo prema onom nevidljivom Suncu koje "nitko još ne
vidje““Sin Jedinac koji je u
krilu Oèevu, on nam ga objavi“(lv 1,18).

Iz Papine
meditacije o smrti nakon napisana testamenta

Pjesma mome grobu

Bonaventura
Æuk

Juèer sam

za zalaza sunca šetao po samostanskom vrtu. Oblaci su bili rumeni kao žeravice,
a trupine borova u mješavini ljubieastih
i bakrenih mlazova boje. Opazio sam najedanput, da postoji na svijetu i
umiranje, u kojemu nema mrtvaèke boje ni bezutješne tuge ni grèevite agonije,
nego koje je , kao umiranje ovoga dana, velieanstveno, puno sveèane poezije,
triumfalan ulaz u novi život, prema kojemu su nagovještenja i slutnje staroga
života tek bezliène sjene (...)

Bonaventura

Duda: Ja Bogu povjerih svoj štap

Teovizija,
Zagreb 1998.